

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ - أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (1)

هرآئینه ما فرستادیم نوح را به سوی قوم او آنکه بیم ده قوم خود را از پیش آنکه بیاید ایشان را عذاب درد دهنده ئی. (1)

قَالَ يَاقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ (2)

گفت: ای قوم من هرآئینه من برای شما بیم دهنده ئی آشکاری ام. (2)

أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَانْتَفُوا وَاطِيعُونَ (3)

آنکه بپرستید خدا را و بپرهیزید (از خشم) او و فرمانبرداری کنید مرا. (3)

يَعِزُّ لَكُمْ مِنَ دُؤْبِكُمْ وَ يُؤْخِرُكُمْ إِلَىٰ - أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤْخِرُ ۚ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (4)

می آمرزد برای شما از گناه های شما و می دهد مهلت شما را تا مدتی معینی. هرآئینه مدت خدا و قتیکه آمد نمی شود پس انداخته؛ اگر هستید شما می دانید؟ (4)

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَ نَهَارًا (5)

گفت: ای پروردگار من هرآئینه من خواندم قوم خود را شب و روز. (5)

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَاءِي - إِلَّا فِرَارًا (6)

پس نساخت اضافه ایشان را خواندن من مگر گریز را. (6)

وَ إِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا - أَصَابِعَهُمْ فِي - آذَانِهِمْ وَ اسْتَعْشَرُوا نِيَابَهُمْ وَ أَصْرُوا وَ اسْتَكْبَرُوا وَ اسْتَكْبَرُوا (7)

و هرآئینه من هر گاه خواندم ایشان را تا بیامرزی برای ایشان در آوردند انگشتان شان را در گوش های ایشان و بر سر کشیدند جامه های ایشان را و پافشاری کردند و تکبر کردند تکبر کامل. (7)

ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا (8)

باز هر آئینه من خواندم ایشان را به آواز بلند. (8)

ثُمَّ إِنِّي - أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَ أَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا (9)

باز هر آئینه من علنی و آشکارا خواندم برای ایشان و پنهان خواندم برای ایشان پنهانی. (9)

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا (10)

پس گفتم طلب آمرزش کنید (از) پروردگار خود هر آئینه او است آمرزنده. (10)

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا (11)

می فرستد آسمان را (باران از آسمان) بر شما به فراوانی. (11)

و يُمِدِّدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَ بَيْنِينَ وَ يَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَ يَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا (12)

و می کند مدد شما را با دارائی ها و فرزندان و می سازد برای شما بوستان ها و می سازد برای شما جوی ها. (12)

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا (13)

چيست برای شما؟ نمی کنید امید برای خدا شکوه و عظمت را. (13)

وَ قَدْ خَلَقْتُمْ أَطْوَارًا (14)

و به یقین آفرید شما را به مراحل. (14)

أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا (15)

آیا ندیدند چگونه آفرید خدا هفت آسمان را به طبقه ها (یکی بالای دیگر)؟ (15)

وَ جَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَ جَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا (16)

و ساخت مهتاب را در آنها تابنده و ساخت آفتاب را درخشنده. (16)

وَ اللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا (17)

و خدا رویانید شما را از زمین رویانیدنی. (17)

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَ يُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا (18)

باز بر می گرداند شما را در آن و بیرون می آورد شما را بیرون آوردنی. (18)

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا (19)

و خدا ساخت برای شما زمین را گسترده و فراخ. (19)

لَتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا (20)

تا بروید از آن راه های وسیع را. (20)

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَ اتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَ وَاذَهُ إِلَّا خَسَارًا (21)

گفت نوح: پروردگار من! هر آینه ایشان نافرمانی کردند مرا و پیروی کردند کسی را که نمی افزاید او را دارائی او را و فرزند او را مگر زیان. (21)

وَ مَكْرُواً مَكْرًا كَبَّارًا (22)

و دسیسه کردند دسیسه ئی بزرگی. (22)

وَ قَالُوا لَا تَدْرُنَّ ءَالِهَتِكُمْ وَ لَا تَدْرُنَّ وِدًّا وَ لَا سُوعَاً وَ لَا يَغُوثَ وَ يَعُوقَ وَ نَسْرًا (23)

و گفتند: نکنید ترک معبودان خود را و نکنید ترک ود را و نه سواع را و نه یغوث را و یعوق را و نسر را. (23)

وَ قَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا مِّنْهُمْ وَ لَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا (24)

و به یقین گمراه کردند بسیاری را؛ و نده زیاده ستم گاران را مگر گمراهی. (24)

مِمَّا حَطِيءَتْ عَلَيْهِمْ أَغْرُقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا (25)

از سبب گناه های ایشان غرق کرده شدند پس در آورده شدند (در) آتش پس نیافتند برای ایشان از غیر خدا یاری دهنده ئی. (25)

وَ قَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا (26)

و گفت نوح: پروردگار من! نگذار بر زمین از نامعتقدان هیچ سکونت کننده ئی. (26)

إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَ لَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا (27)

هر آینه تو اگر بگذاری ایشان را گمراه می کنند بنده گان (پرستنده) ترا و نمی زایند مگر

بدکار نامعتقد و بسیار ناسپاس را. (27)

رَّبِّ اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ لَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا
تَبَارًا (28)

پروردگار من بیامرز برای من و برای پدر و مادر من و برای کسی در آمد به خانه من
ایمان آورنده و برای مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده و نساز زیاده ستم گاران را
مگر تباهی. (28)